

[Henning Dyremose]

litik, der vil resultere i større underskud på statsbudgettet og i den sidste ende enten vil sætte os i en gældsfælde eller medføre regeringsforslag om skatteforhøjelser. Og begge disse ting vil være en ulykke, fordi de vil bevirke lavere aktivitet, lavere beskæftigelse i den private sektor og dermed føre til større arbejdsløshed.

Vores anden store betænkelighed drejer sig om konkurrenceevnen. Nu har man skabt et ministerium, som specielt skal beskæftige sig med netop dette spørgsmål, og man siger igen og igen, at konkurrenceevnen ikke må belastes. Men undskyld jeg siger det: Når man læser talen, når man læser regeringsgrundlaget, når man læser sidepapirerne, er det ikke muligt at lave de skattereformer og arbejdsmarkedsreformer, der er behov for, uden at man løber en stor risiko for at belaste konkurrenceevnen. Jeg skal ikke gøre et stort nummer ud af det nu, for i modsætning til, hvad hr. Frank Jensen hævdede for et øjeblik siden, er det aldeles uklart, hvad regeringen går ind for, når det drejer sig om skattereformer og arbejdsmarkedsreformer. Hvis hr. Frank Jensen kan omsætte sidepapiret til et lovforslag, der kan vedtages af de 4 partier, er hr. Frank Jensen virkelig en gave til Socialdemokratiet som politisk ordfører. Det er selvmodsigende og inkonsekvent, men nu får vi chancen senere. Vi lader tvivlens nådegave falde over os, mens vi venter på at se de konkrete oplæg, og så giver vi samtidig denne advarsel: Når der skal laves oplæg til en skattereform og en arbejdsmarkedsreform, har vi tænkt os at holde regeringen og ministeren for erhvervspolitisk samordning fast på, at konkurrenceevnen ikke må belastes, for det fører til øget arbejdsløshed i stedet for øget beskæftigelse.

Den tredje store betænkelighed, jeg har, drejer sig om boligejerne. Uanset om regeringen hævder, at der er givet den største garanti nogen sinde, skabte skatteministerens svar i spørgetiden i går meget stor tvivl om, hvad regeringens skattepolitik egentlig går ud på, og jeg vil tillade mig at betragte den som værende ikke-eksisterende, indtil vi får et konkret udspil fra regeringen.

Jeg vil sige meget klart, at vi vil meget gerne hjælpe CD i bestræbelserne på at holde fast på konkurrenceevnehensynet. Vi vil meget gerne hjælpe CD, Kristeligt Folkeparti og Det Radi-

kale Venstre med at holde regeringen fast på den stramme udgiftspolitik, og vi vil meget gerne hjælpe hele regeringen med det, der er den meget store opgave netop nu, nemlig at få et ja ved EF-afstemningen og at få bekæmpet arbejdsløsheden. Og netop når vi snakker om bekæmpelse af arbejdsløsheden, synes jeg, at der er to meget store mangler i regeringens oplæg. Det drejer sig for det første om investeringsfremrykning og for det andet om beskæftigelse i servicefagene. Temaerne er nævnt, men der siges meget lidt konkret, og det er slet ikke offensivt nok.

Når man ser på investeringsudviklingen efter de fremrykninger, vi har foretaget i den sidste finanslov, ligger det sådan, at hvis vi ikke allerede her i foråret får truffet en række beslutninger om yderligere fremrykning af en række investeringer, sker der et fald i investeringerne på op til 8 mia. kr. fra 1993 til 1994. Derfor var den gamle regering i gang med at forberede et kæmpe stort analysearbejde om, hvordan vi i samarbejde med de koncessionerede selskaber, amterne og kommunerne allerede i løbet af dette forår kunne træffe de nødvendige beslutninger med henblik på, at investeringsomfanget i 1994 mindst skulle være af samme omfang som i 1993. I den sammenhæng er regeringens målsætning om 10-15 mia. kr. på 3-5 år alt for langsigtet og alt for lidt ambitiøs. Vi står til rådighed for en meget mere aktiv indsats på dette område, og det gør vi også, når det drejer sig om at skabe vækst i beskæftigelsen i servicefagene.

Vi er jo alle sammen enige om, at en forbedring af konkurrenceevnen er nødvendig, hvis vore eksportindustrier skal sikre vores velfærd, men det er jo ikke nok at sikre beskæftigelsen her. Det er i høj grad i servicefagene, vi skal skabe beskæftigelse, og derfor er vi nødt til at se på løndannelsen og beskatningen i servicefagene med henblik på at skabe en lang række nye arbejdspladser, og i den sammenhæng vil jeg for god ordens skyld minde om finanslovaftalen, hvor det siges på side 18:

»Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti, Venstre, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti agter i løbet af januar måned 1993 at drøfte mulighederne for at gennemføre en ordning med fradrag for reparation og vedligeholdelse med virkning fra 1. januar 1994, jf. CD's lovforslag nr. L 42.«